

opusdei.org

„Keegi ei jõua lunastuseni omal käel“

Paavst Franciscuse mõtisklus
„Urbi et Orbi“ palvusel
27.03.2020

29.03.2020

„Ja õhtu jõudes...“ (Mk 4:35) Nõnda
algab äsja kuulnud
evangeeliumikatkend. Nüüdseks on
olnud õhtu juba nädalaid. Meie
väljakuid, tänavaid ja linnu katab
pilkane pimedus, mis on võtnud elu
üle võimust, täitnud kõik

kõrvulukustava vaikusega ja loonud rõhuva tühjuse, mis halvab kõik, mis teele ette jääb: seda on aimata õhus ja inimeste kehakeeles, seda võib lugeda silmist. Oleme eksinud ja hirmul. Nagu jüngreid evangeeliumis, nii on ka meid tabanud ootamatu pöörane torm. Mõistame, et oleme kõik samas paadis, ühtmoodi haprad ja segaduses, ent seejuures olulised ja vajalikud – me kõik oleme kutsutud üheskoos sõudma ja igaüks meist tunneb vajadust teist toetada. Selles paadis...oleme me kõik. Just nagu need jüngrid, kes hüüdsid hirmunult nagu ühest suust: „Me hukkume!“ (vrd Mk 4:38), oleme ka meie mõistnud, et edasi pole võimalik minna mõeldes iseendale, vaid saame hakkama üksnes üheskoos.

Selles loos on lihtne end ära tunda. Raskem on mõista Jeesuse suhtumist. Tema jüngrid on loomulikult

ärevuses ja meeleheitel, aga Jeesus on paadi ahtris, selles osas, mis läheb esimesena põhja. Ja mida ta teeb? Tormist hoolimata magab ta rahulikult, usaldab Isa – see on ainus koht evangeeliumis, mil me näeme Jeesust magamas. Kui ta on ärganud ning tuule ja vee vaigistanud, pöördub ta etteheitvalt jüngerite poole: „Miks te olete nii arad? Kas teil ei ole usku?“ (Mk 4:40)

Püüdkem seda mõista. Milles seisneb jüngerite usupuudus Jeesuse usalduse kõrval? Nad polnud lakanud temasse uskumast, õigupoolest nad isegi pöördusid tema poole. Aga me näeme, kuidas nad seda teevad: „Õpetaja, kas sa ei hooli sellest, et me hukkume?“ (Mk 4:38). Kas sa ei hooli...Nad arvavad, et Jeesusel on neist ükskõik, et ta ei hooli neist. Üks, mis meid ja meie pereliikmeid kõige enam haavab, on see, kui keegi ütleb: „Kas sa ei hooli minust?“. Niisugused sõnad vapustavad ja vallandavad

südames tormi. Need oleksid rabanud ka Jeesust. Sest tema hoolib meist rohkem kui keegi teine. Ent ometi päästab ta oma araverelised jüngrid, kui need kord tema poole pöörduvad.

Torm paljastab meie hapruse ja teeb ilmsiks väärad ja tarbetud kindlustundeallikad, millele oleme rajanud oma igapäevaelu, ettevõtmised, harjumused ja prioriteedid. Tänu sellele näeme, et oleme lasknud sel, mis meie elu ja kogukondi toidab, alal hoiab ja tugevdab, nüriks ning mannetuks muutuda. Torm toob päevavalgele kõik püüdlused unustada ja minema pühkida seda, mis toidab inimese hinge; kõik katsed tuimendada end pealtnäha „päästvate“ mõtte- ja käitumisviisidega, mis aga lahutavad meid meie juurtest ega talleta esivanemate mälestust. Nõnda jätame end ilma raskustele

vastuseismiseks hädavajalikust
kaitseainest.

Stereotüüpide mask, millega oleme
maine pärast lakkamatult
muretsedes katnud oma ego, on
praeguses tormis eest lennanud ja
paljastanud taaskord selle (õndsas)
ühtekuuluvuse, mida ei saa meilt ära
võtta: ühtekuuluvuse õdede ja
vendadena.

„Miks te olete nii arad? Kas teil ei ole
usku?“ Issand, Sinu sõna rabab ja
puudutab täna õhtul meid kõiki.
Maailmas, mida Sina armastad
rohkem kui meie, oleme me läinud
ülepeakaela, uskudes, et oleme
vägevad ja kõigeks võimelised.
Kasuahnuses laseme endil
kiirustamise keerisega kaasa minna
ja langeda materiaalsete asjade
küttesse. Me ei peatunud, kui sa
meie poole pöördusid; me ei ärganud
ei sõdade ega kogu maailmas
valitseva ebaõigluse peale, niisamuti

nagu me ei võtnud kuulda vaeste inimeste ega meie põdura planeedi appihüüdu. Me jätkasime kõigest hoolimata samas vaimus, arvates, et suudame haiges maailmas terveks jääda. Nüüd aga, mil me sõuame keset tormist merd, anume Sind: „Issand, ärka!“

„Miks te olete nii arad? Kas teil ei ole usku?“ Issand, Sa hüüad meid, Sa kutsud meid uskuma. See ei tähenda niivõrd usku, et Sa oled olemas, vaid seda, et tuleksime Sinu juurde ja usaldaksime Sind. Sel paastua ajal kajab Sinu tungiv kutse:

„Pöörduge!“ „Pöörduge minu poole kõigest südamest!“ (Jl 2:12). Sa kutsud meid võtma seda katsumuste aega kui valiku tegemise aega. See pole aeg, mil Sina kohut mõistad, vaid mil meist saavad kohtumõistjad: aeg valida, mis on oluline ja mis mööduv, aeg eraldada vajalik ebavajalikust. See on aeg, et oma elu taas joonde seada, suunata see Sinu

ja teiste inimeste poole. Meile on eeskujuks nii paljud teekaaslased, kes on hirmule vaatamata otsustanud anda oma elu teistele. See on julgesse ja suuremeelsesse eneseandmisesse valatud Vaimu vägi. Elu Vaimus on see, mis lunastab, annab väärtuse ja näitab, kuidas meie elukangast koovad ja hoiavad koos tavalised, sageli unustatud inimesed, kes ei leia mainimist ei ajalehtedes ega artiklite pealkirjades, keda me ei näe punastel vaipadel, kuid kes kahtlemata kujundavad meie aja otsustavaid sündmusi: arstid, õed, supermarketite töötajad, koristajad, hooldajad, transporditöötajad, õigus- ja korrakaitsejõud, vabatahtlikud, preestrid, orduvennad ja -õed ja nii paljud teised, kes on mõistnud, et keegi ei jõua lunastuseni omal käel. Nii suure kannatusega silmitsi seistes, mil saab ilmsiks inimkonna tegelik areng, kogeme Jeesuse preesterlikku palvet: „Et kõik oleksid

üks.“ (Jh 17:21). Kui paljud inimesed näitavad iga päev üles kannatlikkust ja sisendavad meisse lootust, püüdes mitte külvata paanikat, vaid edendada ühisvastutust! Kui paljud isad, emad, vanavanemad ja õpetajad näitavad lastele väikeste igapäevaste tegudega, kuidas kriisiga toime tulla ning end selles juhtida, õpetades neid nende harjumusi kohandama, pilku ülespoole tõstma ja rohkem palvetama! Kui paljud inimesed palvetavad, ohverdavad ja kostavad kõigi heaolu eest! Palve ja vaikne teenimine: need on meie võidurelavad.

„Miks te olete nii arad? Kas teil ei ole usku?“ Usk algab arusaamisest, et me vajame lunastamist. Me pole sõltumatud; omapäi kobame pimeduses: me vajame Issandat nagu muiste tüürimehed tähti. Kutsugem Jeesus oma elupaati. Usaldagem talle oma hirmud, et ta võiks neist võitu saada. Siis kogeme nagu jüngridki, et

kui tema on pardal, ei vaju me põhja.
Sest just see on Jumala tugevus:
muuta heaks kõik, mis meiega
juhtub, ka halvad asjad. Ta toob meie
tormidesse rahu, sest koos Jumalaga
ei sure elu iial.

Praeguse tormi ajal palub Issand
meilt solidaarsust ja lootust ning
kutsub meid neid ellu rakendama.
Hetkedel, mil kõik näib vee alla
vajuvat, pakuvad need jõudu ja tuge
ning loovad tähenduse. Issand
tõuseb, et meis äratada ja uuesti
süüdata ülestõusmispüha usk. Meil
on ankur: oleme päästetud tema risti
läbi. Meil on rool: meid on
lunastatud tema risti läbi. Meil on
lootus: tema risti läbi on meid
terveks tehtud ja hoitud, nõnda et
keegi ega miski ei saa meid lahutada
tema lunastavast armastusest.
Isoleeritutena tunneme puudust
lähedusest ja kokkusaamistest ning
kogeme paljudel põhjustel
kaotusvalu. Kuulakem veel kord

päästvat sõnumit: ta on üles tõusnud ja elab meie kõrval. Ristil olles palub Issand, et me taasavastaksime meid ees ootava elu; et me vaataksime nende peale, kes meie poole vaatavad ja et me märkaksime, tugevdaksime ja kasvataksime meis elunevat armu. Ärgem kustutagem hõõguvat tahti (vrd Js 42:3), mis ei värele iialgi, ning laskem lootusel uuesti süttida.

Risti emmata tähendab leida endas julgust kõik praegused raskused avasüli vastu võtta, hüljata hetkeks võimu- ja saamahimu ning avada end loovusele, mida suudab anda üksnes Vaim. See tähendab leida julgust luua keskkondi, kus kõik tunneksid, et neid on kutsutud, ning mis võimaldaksid uut laadi külalislahkust, vennalikkust ja solidaarsust. Meid on päästetud tema risti läbi, et me lootuse omaks võtaksime ja laseksime sel tugevdada ja kinnitada kõikvõimalikke

meetmeid ja võimalusi teiste ja iseenda kaitsmiseks. Et võtta omaks lootus, võtkem omaks Issand: see on usu tugevus, mis vabastab meid hirmust ja annab lootust.

„Miks te olete nii arad? Kas teil ei ole usku?“ Armsad vennad ja õed! Siin, selles paigas, mis kõneleb Peetruse kaljukindlast usust, usaldan ma täna õhtul kõiki teid Neitsi Maarja, Rahva Kaitsja ja tormise mere Tähe eestkostel Issanda hoolde. Jumala õnnistus tulgu sellest sammaskäigust, mis embab Roomat ja kogu maailma, teie peale nagu lohutav embus. Issand, õnnista maailma, anna meie kehadele tervist ja lohuta meie südameid. Sa palud, et me ei kardaks. Ent meie usk on nõrk ja meil on hirm. Kuid sina, Issand, ei jäta meid tormi meelevalda. Ütle meile veel kord: „Ärge kartke!“ (Mt 28:5). Ja meie heidame ühes Peetrusega „kõik oma mure Sinu

peale, sest Sina pead hoolt meie
eest“ (vrd 1Pt 5:7).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/keegi-ei-joua-lunastuseni-
omal-kael/](https://opusdei.org/et-ee/article/keegi-ei-joua-lunastuseni-omal-kael/) (12.03.2026)